

KUTNĀ•HORA A Ā½IVĀ•JIĀ~Ā•Z PODĀŠBRAD - 1.

NedĀle, 22 leden 2017

Jedno sobotní ráno jsem se vypravila na výlet do Kutné Hory. Jezdívám takhle po mĀstech a hradech, o kterých Ātu v historických románech. Vytisknu si z Wikipedie bedekr, pĀ™eptám se lidí na cestu a uĀ¾iji si den mezi historickými postavami. Nebudu se rozepisovat o pamĀtíhodnostech Kutné Hory, ale o tom, co mĀ tam potkalo...

Ucapkaná jsem se rozhodla odpoĀnout si v kavárnĀ, kterou jsem potkala. U nejlepšího stolu, na nejlepším místĀ, sedĀl JiĀ™ík z PodĀbrad (docela ucházející chlap), pĀ™ed sebou mĀ skleniĀku vína, na stole lál popelník. CivĀl z okna a otĀel v prstech krabiĀkou cigaret.

A tak jsem pĀ™emýšlala… kdyby nĀkoho Āekal, tak tam bude mít ještĀ jednu skleniĀku a urĀitĀ b podíval smĀrem ke dveĀ™ím, kdo vchází. TudíĀ¾ jsem mĀla na výbĀr: buĀ si sednu kam nechci, nebo se pĀ™ifaĀ™ím k nejlepšímu místu. Pozdravila jsem a zeptala se, jestli nĀkoho Āeká a jestli si smím pĀ™isednout. Rozhlédl se po kavárnĀ (míst tam bylo dost) ale souhlasil (ovšem pohledem mi Ā™ekl, „ale Ā¾ádné Ā™eĀi, babo!“) Objednala jsem si Āaj, vyndala z tašky vytištĀné listy bedekru a jala si odškrtávat, co uĀ¾ jsem stihla, na co ještĀ budu muset kouknout, a proĀetla si historická fakta. Chvílemi i já jen tak civĀla z okna a pĀ™edstavovala si Hory kutné v dobĀ PĀ™emysla Otakara II. KdyĀ¾ dopil víno a chystal se nalít další skleniĀku, o mne, jestli si s ním také nedám. V poslední dobĀ nehoduju Ā¾ádnému alkoholu ani vínu, ale nechtĀla jsem urazit, kdyĀ¾ uĀ¾ jsem se mu tam vetĀmela, a tak jsem souhlasila. V ten moment jsme se rozpovídali jak staĀ™í dobĀ™í známi, dvĀ volné duše v celém vesmíru. Bylo s ním fajn, uĀ¾ dlouho jsem nepotkala tak svĀĀ¾ího ĀlovĀka – asi fakt JiĀ™í z ProtoĀ¾ nejsem zvyklá pít, i ta dvojka vína mi vlezla do hlavy a tak jsem se chtĀla rozlouĀit, Ā¾e mĀ tĀšilo a budu pokračovat v krasojždĀ. Nabídl mi doprovod. To se nedalo odmítnout, a tak jsme šli spolu. Nebyl rodilej Kutnohorák, Ā¾il tam jen dva roky, moc toho nevĀdĀl, ale dali jsme to nĀjak dohromady a docela se bavili. V chrámu sv. Barbory jsme koneĀnĀ ztichli a vychutnali si majestátní klid a vĀni kostela. KdyĀ¾ jsme vyšli zpĀt mezi lidi, zeptal se, jestli bych nešla na veĀeĀ™i, Ā¾e ví o pĀkné vinárnĀ, kde se dokonce i hraje, takĀ¾e si mĀĀeme zatanĀit a ještĀ nĀjakou lahvinku. NevĀdĀla jsem, kdy mi jede nĀjaký pozdní spoj do Prahy, ale protoĀ¾e mi s ním bylo docela dobře, tak jsem se zeptala, jestli by nevĀdĀl o nĀjakém ubytování, kde bych na noc hlavu sloĀila, a Ā¾e bych tím pádem ráda zĀstala. VĀdĀl. Penzion na druhé stranĀ mĀsta, nebo mi nabídl pĀ™espat u nĀj, pokud se nebojím, Ā¾e mĀ znásilí a zavraĀdí. KdyĀ¾ jsem na nĀj koukla, bylo mi jasné, Ā¾e znásilĀovat by mĀ nemusel a tudíĀ¾ odpadá i dĀvod k vraĀdĀ. Jsme strávili zbytek veĀera v pĀ™ijemné vinárnĀ, dokonce jsme si i zatanĀili a svĀte zboĀ™ se, bezvadnĀ jsme se shodli, opravdu vynikající taneĀník. Napadla mĀ slova klasika „kdo se shodne v tanci, ten se shodne v posteli“.

NĀkdy kolem pĀlnoci jsme se vydali k jeho domovu. Dostala jsem osušku, kartĀek na zuby a našlo se i vytahané triko na spaní, ale hlavnĀ na výbĀr – buĀ spát s ním na jeho posteli, nebo na gauĀi. S tím, Ā¾e by šon na gauĀ, a pĀ™enechal mi postel, razantnĀ nesouhlasil (postel je jeho a nedá se z ní vystnadit, pro dva je tam místa dost). A tak jsem zalehla do postele a neĀ se pĀ™ihrabal do ní i on, spala jsem. Ráno jsem se probudila a byla v posteli sama. BoĀ¾e co se stalo? Tak jsem se vykradla potichu na záchod, a - na gauĀi spal JiĀ™ík z PodĀbrad. KdyĀ¾ jsem se vracela, otevĀel oĀi. Na mĀj dotaz, proĀ odešel z pelišku, na mĀ spustil. „Teda dámo, s váma se nedá spát, vy jste jednou tam, pak zase nalepená na mnĀ a nedáte se odstrĀit ani probudit, a protoĀ¾e jsme si Ā¾ádné intimnosti veĀer nedomluvili, tak jsem radši vyklidil pole. Jsem normální chlap s normálními potĀ™ebami - to se nedalo vydrĀet a ještĀ jste nemĀla kalhotky a vystrkovala pozadí. A navíc chrápete a prđíte!“ OĀi se smály a koutky úst mu cukaly. Ten hurónský smích, který nás pĀ™epadl, se nedal zastavit. Vstal, vzal mĀ do náruĀí, vlepil mi pusku a dovedl do té jeho postele a zaĀali jsme si tykat. Tam jsme se jali dohánĀt to, co jsme v noci zameškali (a opravdu byl Pepa vynikající taneĀník). A pĀ™edstavte si, Ā¾e jsme se najednou do té postele pohodlnĀ vešli oba. ZDENA